

Ղ Ա Ր Ա Պ Ա Ղ

Ղարապաղի լեռնոտ աշխարհ,
Քարապատմէշ քարակարկառ,
Երկիմքներէմ իջած կարծես,
Հսկայածն զամզի մամն:
Հերոսներու տուն տաղաւար
Դաւիթ-Պէկի, Մելիքներու
Արիւններէմ դեռ չը չորցած:
Ամցեալ մ'ամբողջ,
Որում քարիմ, պատիւ մերքեւ
Կը պարկիմ դեռ,
Ամխիթար հերոսներն մեր:
Մտիկ ըրէք ամոց ձայնիմ,
Ջայմը խորունկ Հայ դարերում
Որ կը կոտտայ,
Հազարամեայ վերքի մը պէս:
Մըտիկ ըրէք ամոց ձայնիմ,
Իմչպէս ճամբորդն ուղեկորոյս,
Խորն ամտառիմ:

Լեռներն կամչն են ազատութեան,
Յուշարձաններ՝
Մագաղաթէմ գիրէն առաջ,
Որոց գլխում՝ արեւ, լուսիմ,
Կը փայլակեն,
Ժամամակի խորհուրդն ամհաս:

Հիմ Արցախի Մելիքներու
Սերունդն ամմաի,
Ջեր ժայռերու շուքիմ մըստած
Ի՞նչ կը խոկար:

Ոտքի՛ ելէք մէկով հազար,
Թող չկարծեն թշմամիներն
Ջեր փոքր ու մեծ, թէ ձիւներէմ
Առաջ մըստեր է ձեր սրտիմ՝
Մահն վաղաժամ:

Հողիմ վրայ ձեր սեփական,
Վտարանդի եղած էք արդ,
Յառած մայուածքն ձեր ամստոյգ
Հորիզոնիմ:
Կ'ուզէք ապրիլ ձեր օրն ազատ,
Բայց չէք ուզեր
Ըլլալու թամբ ուրիշիմ տակ,
Եթէ կոչուիք իսկ ապստամբ:
Ազատութեան իրաւունքն
Իմչ կայ ուրիշ աւելի թանգ
Եթէ մոյմիսկ իր հետքերէմ
Մահն ըմթանայ,

Ժամամակը խամձարուրէ
Իմչպէս պատամբ:

Ղարապաղի հայորդիներ,
Ունեցէք սէրը ձեր հողիմ,
Ոչ թէ տժգոյմ յուշի մըման,
Այլ տեսիլքի պէս լուսավառ:
Մի թողուք զայն բախտիմ լըքուած,
Ամտէր կալուած:

Հայուն մամն կամզմեցէք դուք
Այս աշխարհի խիղճիմ վրայ,
Իբրեւ ձայմը արդարութեան
Ազատութեան իբրեւ արձան:
Մի մահամջէք
Իրաւունքն հայրենական
Նահանջ լաց է, կոտորած է.
Ժողովուրդ մը որ չունի հողը
Իր սեփական
Առանց Մօրն այդ ծննդական,
Փոշի է լոկ,
Ժամամակի ափիմ մէջ բաց:

Կարմիր, կապոյտ, մարմըագոյմ
Հոգիմ Հայուն,
Իր արիւնիմ մըման կարմիր,
Երկնքիմ պէս կապոյտամոյմ,
Եւ դեղմորակ իմչպէս ոսկիմ
Կը սարսռայ,
Սիրտերու մէջ հազարներու
Բոցամըման:

Լեռները ձեր,
Գերեզմաններ են Սուրբերու
Հերոսներու վըկայարան:
Յիշեցէք միշտ
Աւարայրն ու Սարդարապատն
Հեքեաթացած,
Երբ Հայ Աշխարհն այդօրերում,
Դարձաւ ամբողջ,
Զամգակատուն հազարականչ:

Ջեր Հայրերում մըման արի,
Տէր եղէք ձեր իրաւունքիմ,
Ժառանգութեան,
Սուրբ աւանդն այդ առհաւական,
Պէտք է արիւն եւ միս դառնայ,
Հազմի խորհուրդն ապագայիմ,
Զի Հայ ըլլալ

Պատգամ է եւ ճակատագիր
Դարերու դէմ պարզած դրօշ
Արիւնավառ:

Ունիք այսօր կըտոր մը հող
Սիրտի մը չափ,
Ձեր ձեռքերէն ոչ ոք կըրնայ
Ապշոպել զայն:
Ամ հրիտակն է ձեր մախմեաց:
Եւ Սասունցի Դաւիթիմ պէս,

Մեր օրերու
Մըսրայ պետիմ առջեւ կամզմած,
Ըսէք խրոխտ,
Թէ կենդանի էք յաւիտեամ,
Ու կը մըմաք,
Վասնզի ձեր երակներէն
Արիւն արդար մեր մախահօր
Կը փըրփրի բոցակայակ,
Դրօշն իմչպէս ազատութեամ:

Հուրծամ

ՎԻՐԱԻՈՐ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻՆ

Երբ խոցվեցիր տարերային աղէտից,
Շատերն եկան կարեկցամքի խօսքերով
Եւ վերքերիդ սպեղանի փութացրին,
Վիշտ ու ցաւդ խօսք ու գործով մեղմեցին:

Դու վիրաւոր, որդեկորոյս մօր մմամ,
Ամախիթար, բզըկտըւած հոգիով
Մահուան տագմապը ապրեցիր հոգեխռով,
Ցաւն անամոք քեզ զգետմեց, տապալեց:

Ամիսներ վերջ դու կամզմել ես տամջահար,
Նոր ես զգում չափն աղէտին ահաւոր,
Հիմա արդէն մարդիկ դարձած ամբարբառ՝
Քեզ մայում են համզած հոգով, անտարբեր:

Քո՛ւմն է այժմ հերթը գործի, սթափվի՛ր,
Ուժերդ ամբողջ համախմբի՛ր, ամփոփի՛ր,
Որպէսզի դու վերածմվես ու ապրես,
Քաջի մմամ հարկ է կամզմես ու կերտես:

26 Մայիս 1989
Սամ Ամտոմիո

Վամական